

Lovtidende A

2020

Udgivet den 12. februar 2020

11. februar 2020.

Nr. 117.

Lov om udlevering til og fra Danmark (udleveringsloven)¹⁾

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

Kapitel 1

Anvendelsesområde

§ 1. Den, der er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling i Danmark eller i udlandet, kan udleveres til eller fra Danmark efter denne lov.

Stk. 2. Lovens kapitel 4 omfatter ikke udlevering fra Danmark til Finland og Sverige.

Kapitel 2

Almindelige betingelser for udlevering fra Danmark til udlandet

§ 2. Udlevering kan ikke finde sted, hvis den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15.

§ 3. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der begæres udleveret, her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling.

Stk. 2. Tilsvarende gælder, hvis den, der begæres udleveret, her i landet er benådet for handlingen.

Stk. 3. Udlevering kan endvidere afslås, hvis den, der begæres udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union.

Stk. 4. Afslag på udlevering efter stk. 1 og 3 er betinget af, at dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

§ 4. Er tiltale mod den pågældende frafaldet her i landet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan endvidere afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Stk. 2. Udlevering til strafforfølgning kan afslås, hvis der her i landet er indledt strafforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og strafforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres her i landet.

§ 5. Udlevering kan ikke finde sted, hvis den pågældende handling helt eller delvis er foretaget her i landet og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret.

§ 6. Udlevering kan ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod dennes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Stk. 2. Udlevering kan endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Stk. 3. Udlevering kan endvidere ikke finde sted, hvis det i øvrigt strider mod Danmarks internationale forpligtelser.

§ 7. Ved udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl her i landet, til strafforfølgning i udlandet kan der stilles vilkår om, at den pågældende overføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Stk. 2. Udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl her i landet, til straffuldbyrdelse kan afslås, hvis straffen i stedet fuldbyrdes her i landet.

§ 8. En person, der afsoner fængselsstraf i Danmark, kan, hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, midlertidigt udleveres fra Danmark med henblik på strafforfølgning i det anmodende land, på vilkår af

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, EF-Tidende 2002, nr. L 190, side 1, og Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 om ændring af en række rammeafgørelser samt styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen, EU-Tidende 2009, nr. L 81, side 24.

- 1) at den pågældende tilbageføres til Danmark, når strafforfølgningen er afsluttet, og
- 2) at den pågældende er frihedsberøvet under udleveringen.

Stk. 2. Hvis den pågældende er dømt til udvisning af Danmark og vil kunne opfylde betingelserne for at blive løsladt under den midlertidige udlevering, betinges vilkåret om tilbageførsel, jf. stk. 1, nr. 1, af, at der ikke i Danmark forinden er truffet beslutning om løsladelse. Endvidere fastsættes vilkår om, at det anmodende land om nødvendigt medvirker til at forkynde et indrejseforbud for den pågældende.

Stk. 3. Frihedsberøvelsen i det anmodende land fratrækkes i den straf, som den pågældende er blevet idømt i Danmark.

Stk. 4. En person, der skal strafforfølges i Danmark, kan, hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, undtagelsesvis midlertidigt udleveres fra Danmark med henblik på strafforfølgning i det anmodende land.

Kapitel 3

Betingelser for udlevering fra Danmark til de nordiske lande

§ 9. Udlevering til strafforfølgning i Finland, Island, Norge eller Sverige for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i det land, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, kan ske på grundlag af en nordisk arrestordre.

Stk. 2. Udlevering til straffuldbyrdelse i Finland, Island, Norge eller Sverige kan ske på grundlag af en nordisk arrestordre, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Stk. 3. Udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere strafbare forhold kan finde sted, selv om betingelserne i stk. 1 og 2 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

§ 10. Udlevering sker, på vilkår af at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis

- 1) udlevering ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse i henhold til § 2, § 3, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 3, stk. 2, eller
- 2) udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået efter § 4, stk. 1, eller § 5 og retten ikke meddeler tilladelse til, at den pågældende kan drages til ansvar for lovovertrædelsen, jf. § 41, stk. 3.

Stk. 2. Den udleverede kan dog uanset stk. 1 drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis

- 1) den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket, eller
- 2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har

undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det.

§ 11. Udlevering sker, på vilkår af at den udleverede ikke må videreudleveres til Island for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis udlevering hertil ville være blevet afslået efter reglerne i det nordiske land, hvortil udlevering er sket.

§ 12. Udlevering sker, på vilkår af at den udleverede ikke videreudleveres til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, medmindre

- 1) den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive videreudleveret til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for sådanne handlinger, jf. § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket,
- 2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det eller
- 3) retten tillader det efter § 41.

Kapitel 4

Betingelser for udlevering fra Danmark til medlemsstater i Den Europæiske Union bortset fra Finland og Sverige

§ 13. Udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år, kan ske på grundlag af en europæisk arrestordre, selv om en tilsvarende handling ikke er strafbar efter dansk ret, for følgende handlinger:

- 1) Deltagelse i en kriminel organisation.
- 2) Terrorisme.
- 3) Menneskehandel.
- 4) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
- 5) Ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
- 6) Ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer.
- 7) Bestikkelse.
- 8) Svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.
- 9) Hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold.
- 10) Falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen.
- 11) Internetkriminalitet.
- 12) Miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter.
- 13) Menneskesmugling.

- 14) Forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.
- 15) Ulovlig handel med menneskevæv og -organer.
- 16) Bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning.
- 17) Racisme og fremmedhad.
- 18) Organiseret eller væbnet tyveri.
- 19) Ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande.
- 20) Bedrageri.
- 21) Afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning.
- 22) Efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter.
- 23) Forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter.
- 24) Forfalskning af betalingsmidler.
- 25) Ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer.
- 26) Ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.
- 27) Handel med stjålne motorkøretøjer.
- 28) Voldtægt.
- 29) Forsætlig brandstiftelse.
- 30) Strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed.
- 31) Skibs- eller flykapring.
- 32) Sabotage.

Stk. 2. Udlevering til strafforfølgning i en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der ikke er omfattet af stk. 1, kan ske på grundlag af en europæisk arrestordre, hvis den strafbare handling i den pågældende medlemsstat kan medføre fængsel i mindst 1 år og en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret.

Stk. 3. Udlevering til straffuldbyrkelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der ikke er omfattet af stk. 1, kan ske på grundlag af en europæisk arrestordre, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed og en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret.

Stk. 4. Udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere strafbare forhold kan finde sted, selv om betingelserne i stk. 1-3 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene.

§ 14. Udlevering for en strafbar handling, der er omfattet af dansk straffemyndighed, kan afslås, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

§ 15. Udlevering kan afslås, hvis den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, og en tilsvarende handling foretaget uden for dansk territorium ikke ville være omfattet af dansk straffemyndighed.

§ 16. Udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en dom afsagt, uden at den pågældende har været til stede under retssagen, hvorved den pågældende er idømt fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, kan ikke finde sted, medmindre det fremgår af den europæiske arrestordre, at

den pågældende i overensstemmelse med reglerne i udstedelsesstaten og i rette tid

- 1) er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, som førte til afgørelsen, eller på anden vis er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det klart fremgår, at personen var bekendt med den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,
- 2) var bekendt med den berammede retssag og havde givet en juridisk rådgiver, der var udpeget enten af den pågældende selv eller af udstedelsesstaten, fuldmagt til at forsvare sig under retssagen og faktisk var repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,
- 3) har fået afgørelsen forkyndt og er blevet udtrykkeligt underrettet om retten til en fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og den pågældende efterfølgende udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægter afgørelsen, eller den pågældende ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist eller
- 4) vil få afgørelsen forkyndt personligt straks efter overgivelsen til udstedelsesstaten og udtrykkeligt vil blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke som nævnt i nr. 3 og vil blive underrettet om tidsfristen for anmodning om fornyet prøvelse eller anke.

Stk. 2. Den, der begæres udleveret med henblik på fuldbyrdelse af en dom som nævnt i stk. 1, kan, når den pågældende underrettes om indholdet af arrestordren, anmode om at få udleveret en kopi af dommen, inden udleveringen gennemføres.

§ 17. Udlevering sker på følgende vilkår:

- 1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller videudleveres til et tredje land for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for, medmindre
 - a) retten tillader det efter § 41,
 - b) den udleverede, uanset at den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil udleveringen er sket, har undladt dette eller
 - c) den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.
- 2) Den udleverede må ikke uden rettens tilladelse underkastes strafforfølgning ved en særdomstol.

Stk. 2. Den udleverede kan dog uden rettens tilladelse drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis strafforfølgningen eller straffuldbyrkelsen ikke indebærer, at den udleverede skal frihedsberøves. Den udleverede kan endvidere drages til ansvar uden rettens tilladelse, hvis den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

Stk. 3. Den udleverede kan uden rettens tilladelse videreudleveres til en tredje medlemsstat, hvis den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til den medlemsstat, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar og blive videreudleveret til en tredje medlemsstat for andre straffbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 36, 2. pkt. Videreudlevering kan også ske uden rettens tilladelse, hvis den udleverede har meddelt samtykke til videreudlevering i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

Kapitel 5

Betingelser for udlevering fra Danmark til stater uden for Norden og Den Europæiske Union

§ 18. Der kan på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Norden og Den Europæiske Union ske udlevering af danske statsborgere til strafforfølgning i den pågældende stat, hvis

- 1) den pågældende i de sidste 2 år forud for den straffbare handling har haft bopæl i den stat, hvortil udlevering ønskes, og en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der begæres udlevering, efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år eller
- 2) handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Stk. 2. Gælder der i forhold til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union ikke en af de i stk. 1 nævnte overenskomster, kan der ske udlevering af en dansk statsborger til strafforfølgning, hvis betingelserne i stk. 1 i øvrigt er opfyldt og særlige hensyn til retshåndhævelsen taler derfor.

§ 19. Udlevering af udlændinge til strafforfølgning i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union kan ske, hvis handlingen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år. Kan handlingen efter dansk ret medføre kortere fængselsstraf, kan udlevering dog ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

§ 20. Udlevering til strafforfølgning kan kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som begæres udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

§ 21. Udlevering til straffuldbyrdelse kan, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun ske, hvis den pågældende er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed og en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret.

§ 22. Udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere straffbare forhold kan finde sted, selv om betingelserne i §§ 18-21 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene.

§ 23. Må det på grund af særlige omstændigheder antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende en handling, for hvilken der begæres udlevering, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, må udlevering for handlingen ikke finde sted.

§ 24. Udlevering for en militær lovovertrædelse kan ikke finde sted.

§ 25. Udlevering for en politisk lovovertrædelse kan ikke finde sted.

Stk. 2. Omfatter handlingen herudover en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, hvis handlingen overvejende er af ikkepolitisk karakter.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, når handlingen er omfattet af

- 1) artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme som ændret ved ændringsprotokol af 15. maj 2003 til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme,
- 2) artikel 6 og 7 og artikel 9, jf. artikel 6 og 7, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme,
- 3) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger,
- 4) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme,
- 5) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af nuklear terrorisme,
- 6) artikel 7 i Det Internationale Atomenergiagents konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer som ændret ved ændringskonvention af 8. juli 2005 til Det Internationale Atomenergiagents konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer,
- 7) artikel 3, 3 bis, 3 ter eller 3 quater i konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 14. oktober 2005 til konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden eller artikel 2, 2 bis eller 2 ter i protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen, som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 14. oktober 2005 til protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen,
- 8) artikel 13, jf. artikel 2, i FN-konventionen om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding eller
- 9) artikel 15, stk. 1, litra a-c, i 2. protokol af 26. marts 1999 til UNESCO-konventionen af 14. maj 1954 om beskyttelse af kulturværdier i tilfælde af væbnet konflikt.

Stk. 4. I særlige tilfælde kan udlevering for en handling omfattet af artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel 5, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme afslås, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse.

§ 26. Udlevering for en strafbar handling, der er omfattet af dansk straffemyndighed, kan ikke ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

§ 27. Udlevering kan afslås, hvis den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den stat, der har anmodet om udlevering, og en tilsvarende handling foretaget uden for dansk territorium ikke ville være omfattet af dansk straffemyndighed.

§ 28. Udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en dom afsagt, uden at den pågældende har været til stede under retssagen, hvorved den pågældende er idømt fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, kan ikke finde sted, medmindre det fremgår af udleveringsanmodningen, at den pågældende i overensstemmelse med reglerne i udstedelsesstaten og i rette tid

- 1) er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, som førte til afgørelsen, eller på anden vis er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det klart fremgår, at personen var bekendt med den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,
- 2) var bekendt med den berammede retssag og havde givet en juridisk rådgiver, der var udpeget enten af den pågældende selv eller af udstedelsesstaten, fuldmagt til at forsvare sig under retssagen og faktisk var repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,
- 3) har fået afgørelsen forkyndt og er blevet udtrykkeligt underrettet om retten til en fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og den pågældende efterfølgende udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægter afgørelsen, eller den pågældende ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist eller
- 4) vil få afgørelsen forkyndt personligt straks efter overgivelsen til udstedelsesstaten og udtrykkeligt vil blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke som nævnt i nr. 3 og vil blive underrettet om tidsfristen for anmodning om fornyet prøvelse eller anke.

§ 29. Udlevering sker på følgende vilkår:

- 1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller videresendes til et tredje land for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for, medmindre
 - a) retten tillader det efter § 41,
 - b) den udleverede, uanset at den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil udleveringen er sket, har undladt dette eller
 - c) den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.
- 2) Den udleverede må ikke uden rettens tilladelse underkastes strafforfølgning ved en særdomstol.
- 3) Dødsstraf må ikke fuldbyrdes for den pågældende handling.

Kapitel 6

Behandling af sager om udlevering fra Danmark

§ 30. En nordisk arrestordre, en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning skal for at kunne danne grundlag for anholdelse og udlevering indeholde oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er truffet beslutning om anholdelse eller fængsling, eller om der er afsagt dom.

Stk. 2. En nordisk arrestordre, en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning, der er udstedt med henblik på udlevering til strafforfølgning, skal endvidere indeholde oplysning om, hvilken straf den pågældende handling efter lovgivningen i den stat, hvortil udlevering ønskes, kan medføre.

Stk. 3. En nordisk arrestordre, en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning, der er udstedt med henblik på udlevering til straffuldbyrdelse, skal endvidere indeholde oplysning om den idømte straf eller anden retsfølge.

Stk. 4. En europæisk arrestordre udstedt af Finland eller Sverige og en arrestordre i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge udstedt af Island eller Norge betragtes som en nordisk arrestordre.

§ 31. Justitsministeren udpeger en central myndighed, som modtager europæiske arrestordre og udleveringsanmodninger fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union. Den centrale myndighed indhenter om fornødent supplerende oplysninger hos den udstedende myndighed i det anmodende land.

§ 32. En nordisk arrestordre, en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning sendes til anklagemyndigheden i den politikreds, hvor den, som begæres udleveret, bor eller opholder sig. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt, jf. dog stk. 4. For denne undersøgelse finder retsplejelovens kapitel 66 om sigtede og hans forsvar, kapitel 67 om almindelige bestemmelser om efterforskning og kapitel 68 om afhøringer og særlige efterforskningsskridt tilsvarende anvendelse, jf. dog § 34.

Stk. 2. Til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning, kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningsskridt, anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. dog stk. 3 og § 33.

Stk. 3. Ved udlevering til de nordiske lande eller medlemsstater i Den Europæiske Union kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling, dog anvendes, i det omfang den nordiske eller europæiske arrestordre er udstedt for en lov-

overtrædelse, der efter reglerne i kapitel 3 eller 4 kan medføre udlevering.

Stk. 4. Sagen indbringes for retten uden politiets nærmere undersøgelse, jf. § 35, hvis anklagemyndigheden allerede på grundlag af oplysningerne i den nordiske arrestordre, den europæiske arrestordre eller udleveringsanmodningen finder, at udlevering bør afslås.

§ 33. Politiet kan fotografere og optage fingeraftryk af personer, der begæres udleveret, med henblik på senere identifikation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om fotografering og optagelse af fingeraftryk efter stk. 1. Der kan endvidere fastsættes regler om opbevaring og destruktion af fotografier og fingeraftryk.

§ 34. Når der iværksættes undersøgelse efter § 32, stk. 1, skal der beskikkes en forsvarer for den, som begæres udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer.

Stk. 2. Udgifter til beskikket forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige. Foreligger der særlige omstændigheder, kan retten dog bestemme, at sagsomkostningerne helt eller delvis skal betales af den, som begæres udleveret.

§ 35. Afgørelse om udlevering og om eventuelle vilkår herfor træffes af retten efter anklagemyndighedens anmodning.

Stk. 2. Sagen behandles ved retten i den kreds, hvor den pågældende bor eller opholder sig. Kan intet af disse værneting anvendes, kan sagen behandles, hvor den pågældende er pågrebet.

Stk. 3. Sagen behandles i den pågældendes fravær, hvis retten ikke finder dennes tilstedeværelse nødvendig, når den pågældende har været lovligt indkaldt og det af indkaldelsen fremgår, at udeblivelse uden oplyst lovligt forfald kan medføre, at retten træffer afgørelse.

Stk. 4. Retten kan uden afholdelse af retsmøde behandle sager, hvor anklagemyndigheden indstiller, at udlevering afslås, eller hvor den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udlevering, jf. § 36. Tilsvarende gælder behandling af anmodninger om tilladelse til yderligere strafforfølgning eller straffuldbyrkelse, jf. § 41.

Stk. 5. Hvis retten finder, at de foreliggende oplysninger ikke er tilstrækkelige til at kunne træffe afgørelse om udlevering, kan retten anmode om at modtage de nødvendige supplerende oplysninger inden for en frist, der fastsættes af retten.

Stk. 6. Rettens afgørelse, jf. stk. 1, træffes ved kendelse. Kære til landsretten kan ske inden for en frist på 3 dage. Retsplejelovens § 910 finder tilsvarende anvendelse, dog således at fristen i stk. 2, 2. pkt., er 3 dage.

§ 36. Den, der begæres udleveret, kan i et retsmøde meddele samtykke til udlevering. Den pågældende kan endvidere i et retsmøde meddele samtykke til at blive draget til ansvar og videreudleveret til et tredje nordisk land, en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for.

Retten vejleder den pågældende om følgerne af samtykke efter denne bestemmelse.

§ 37. Rettens afgørelse efter § 35 skal afsiges snarest muligt og så vidt muligt inden 3 dage efter at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til et nordisk land, og inden 10 dage efter at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Stk. 2. I andre tilfælde skal rettens afgørelse så vidt muligt afsiges inden for følgende frister:

- 1) 30 dage efter anholdelsen af den pågældende her i landet i sager om udlevering til et nordisk land.
- 2) 60 dage efter anholdelsen af den pågældende her i landet i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

§ 38. Udlevering kan ikke ske, før rettens beslutning herom er endelig.

Stk. 2. Udlevering skal gennemføres, snarest muligt efter at rettens beslutning herom er endelig, og så vidt muligt inden for følgende frister:

- 1) 5 dage i sager om udlevering til et nordisk land.
- 2) 10 dage i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.
- 3) 30 dage i sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Stk. 3. For at sikre gennemførelsen af en udlevering kan de i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling omtalte retsmidler anvendes. Fængsling, som er sket efter denne bestemmelse, skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden udløbet af fristen i stk. 2. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

§ 39. Retten kan undtagelsesvis beslutte, at udlevering udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den pågældendes liv eller helbred i fare. Udleveringen skal gennemføres, så snart disse grunde ikke længere foreligger.

Stk. 2. Retten kan beslutte, at udlevering udsættes midlertidigt, hvis den, der begæres udleveret, skal strafforfølges her i landet, eller hvis den pågældende skal afsone straf her i landet.

§ 40. Retten beslutter, at genstande, som er beslaglagt under sagen, med forbehold for tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udlevering, hvis denne myndighed anmoder herom og genstanden skal tjene som bevis eller hidrører fra lovovertrædelsen.

§ 41. Retten kan efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret efter reglerne i denne lov, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrkelse eller videreudleveres til et tredje land for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for. Anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet for den ret, som har

afsagt kendelse om udlevering i 1. instans. § 34 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Tilladelsen kan kun meddeles, hvis udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter bestemmelserne i denne lov.

Stk. 3. Hvis den pågældende er udleveret til et nordisk land, kan tilladelse til, at vedkommende drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 10, stk. 1, nr. 2, dog meddeles, selv om udlevering for den pågældende handling ikke kunne have fundet sted.

§ 42. Anmodning om tilladelse efter § 41 skal indeholde de oplysninger, der er nævnt i § 30, stk. 1-3.

§ 43. Ved udlevering til lande, som har indgået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab, gælder reglerne i konvention af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, jf. bilag 1 til denne lov, og artikel 1, 2, 6, 8, 9 og 13 i konvention af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, jf. bilag 2 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land tillader udlevering i videre omfang end reglerne i disse konventioner.

§ 44. Ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 3 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land tillader udlevering i videre omfang end reglerne i tillægsprotokollen.

Kapitel 7

Behandling af sager om udlevering til Danmark

§ 45. Ønskes en person efterlyst internationalt med henblik på frihedsberøvelse og udlevering til strafforfølgning i Danmark, anmoder anklagemyndigheden retten om, at sigtede varetægtsfængsles, jf. retsplejelovens kapitel 70, og om, at der udstedes en europæisk arrestordre.

§ 46. Ønskes en person efterlyst internationalt og udleveret til straffuldbyrdelse i Danmark, anmoder anklagemyndigheden retten om at udstede en europæisk arrestordre.

Stk. 2. Retten kan behandle sager efter stk. 1 uden afholdelse af retsmøde.

§ 47. Rettens beslutning om at udstede en europæisk arrestordre træffes ved kendelse. Kendelsen kan kæres i overensstemmelse med retsplejelovens § 969, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Beslutninger efter stk. 1 kan omgøres, når nye oplysninger foreligger.

§ 48. Ville anmodningens øjemed forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan rigsadvokaten træffe beslutning om, at den pågældende efterlyses internationalt. I så fald skal anmodning efter § 45 eller § 46 snarest muligt og

senest inden 48 timer fra efterlysningens iværksættelse indgives til retten.

§ 49. En udstedt europæisk arrestordre kan tilbagekaldes af anklagemyndigheden.

§ 50. En nordisk arrestordre udstedes af anklagemyndigheden.

Stk. 2. Udleveringsanmodninger til stater uden for Norden og Den Europæiske Union udfærdiges af anklagemyndigheden på baggrund af en udstedt europæisk arrestordre og fremsendes af den centrale myndighed, jf. § 31.

§ 51. En anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, udstedes af rigsadvokaten, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En anmodning som nævnt i stk. 1 til et andet nordisk land udstedes af anklagemyndigheden.

§ 52. En person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som midlertidigt er udleveret til Danmark med henblik på strafforfølgning her i landet, skal, når strafforfølningen er afsluttet, tilbageføres til den fremmede stat, hvorfra den pågældende er udleveret. Den pågældende skal være frihedsberøvet under udleveringen, medmindre andet er aftalt med den stat, hvorfra udleveringen er sket.

Stk. 2. Afgørelse om frihedsberøvelse træffes af retten på anmodning af anklagemyndigheden. For frihedsberøvelsen fastsættes en frist, der kan forlænges. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

Stk. 3. Under frihedsberøvelsen er den pågældende alene undergivet de indskrænkninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Anbringelse kan ske i arresthus, jf. retsplejelovens § 770, stk. 2.

Kapitel 8

Efterlyste personer og transit

§ 53. Er en person efterlyst af myndighederne i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter denne lov, finder § 32, stk. 2, og § 33 tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Foranstaltninger, der er truffet efter stk. 1, skal opheves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

§ 54. Rigsadvokaten kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden fremmed stat, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i §§ 6, 18, 19, 24 eller 25 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Stk. 2. Sker udleveringen til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land, kan tilladelse dog meddeles, hvis der er modtaget oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare

handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt

- 1) en europæisk arrestordre eller
- 2) en arrestordre i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge.

Stk. 3. Hvis udleveringen til en anden medlemsstat eller et andet nordisk land sker fra en stat uden for Norden og Den Europæiske Union, skal der ud over de i stk. 2 nævnte oplysninger endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering.

Stk. 4. Sker udleveringen fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan den pågældende føres gennem riget uden tilladelse.

Stk. 5. § 32, stk. 2 og 3, og § 33 finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 9

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 55. Loven træder i kraft den 15. februar 2020, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 25, stk. 3, nr. 8.

§ 56. Lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005, ophæves.

§ 57. I sager, hvor rigsadvokaten før lovens ikrafttræden har udstedt en europæisk arrestordre, udsteder retten på anklagemyndighedens anmodning en europæisk arrestordre, når betingelserne herfor er opfyldt. Retten kan træffe afgørelse herom uden afholdelse af retsmøde.

Kapitel 10

Ændringer i anden lovgivning

§ 58. I lov nr. 342 af 16. maj 2001 om Den Internationale Straffedomstol foretages følgende ændringer:

1. § 2, stk. 1, affattes således:

»Retten træffer efter anmodning fra Den Internationale Straffedomstol beslutning om udlevering af personer, mod hvem Den Internationale Straffedomstol har indledt strafforfølgning.«

2. § 2, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Retten træffer endvidere efter anmodning beslutning om udlevering til fuldbyrdelse af Den Internationale Straffedomstols domme.«

3. I § 2, stk. 3, ændres »Kapitel 3 og 4 i lov om udlevering af lovovertrædere« til: »Udleveringslovens kapitel 6 og 8«.

§ 59. I lov nr. 1099 af 21. december 1994 om strafforfølgning ved det internationale tribunal til pådømmelse af krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien, som ændret ved lov nr. 436 af 31. maj 2000, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, ændres »Justitsministeren« til: »Retten«.

2. I § 2, stk. 2, ændres »Justitsministeren« til: »Retten«.

3. I § 2, stk. 3, ændres »Kapitel 3 og 4 i lov om udlevering af lovovertrædere« til: »Udleveringslovens kapitel 6 og 8«.

§ 60. I lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 1572 af 15. december 2015 og § 2 i lov nr. 377 af 27. april 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 29 x, stk. 1, nr. 8, ændres »kapitel 2 a i lov om udlevering af lovovertrædere« til: »udleveringslovens kapitel 4«.

Kapitel 11

Territorial gyldighed

§ 61. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Givet på Amalienborg, den 11. februar 2020

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Nick Hækkerup

Bilag 1**Konvention af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union**

Konvention, udarbejdet på grundlag af artikel K. 3 i traktaten om Den Europæiske Union,

om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvention, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER TIL Rådets retsakt af 10. marts 1995,

SOM ØNSKER at forbedre det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne, hvad angår både retsforfølgning og fuldbyrdelse af domme,

SOM ERKENDER, at udlevering spiller en vigtig rolle inden for det retlige samarbejde i bestræbelserne på at nå disse mål,

SOM ER OVERBEVIST om nødvendigheden af at forenkle udleveringsprocedurerne, i den udstrækning dette kan forenes med deres grundlæggende retsprincipper, herunder principperne i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder,

SOM KONSTATERER, at den person, der begæres udleveret, i en lang række udleveringssager ikke modsætter sig udleveringen,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at den for udleveringen nødvendige tid og enhver tilbageholdelsesperiode med henblik på udlevering i sådanne tilfælde bør begrænses mest muligt,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at anvendelsen af den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957 derfor bør lettes ved at forenkle og forbedre udleveringsproceduren,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at bestemmelserne i den europæiske udleveringskonvention fortsat gælder i alle spørgsmål, der ikke er behandlet i nærværende konvention,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

Artikel 1**Generelle bestemmelser**

1. Formålet med denne konvention er at lette anvendelsen af den europæiske udleveringskonvention mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, ved at supplere denne konventions bestemmelser.

2. Stk. 1 berører ikke anvendelsen af mere fordelagtige bestemmelser i gældende bi- eller multilaterale aftaler mellem medlemsstater.

Artikel 2

Forpligtelse til udlevering

Medlemsstaterne forpligter sig til i overensstemmelse med denne konvention at udlevere eftersøgte personer, hvis disse personer giver deres samtykke og den anmodede stat giver tilladelse hertil, efter den forenkledte procedure som fastsat i denne konvention.

Artikel 3

Betingelser for udlevering

1. I medfør af artikel 2 udleveres enhver person, med hensyn til hvem der er fremsat en begæring om foreløbig anholdelse og fængsling efter artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention, i overensstemmelse med artikel 4-11 og artikel 12, stk. 1, i nærværende konvention.

2. Den i stk. 1 omhandlede udlevering er ikke betinget af, at der foreligger en udleveringsbegæring og dokumenter, som krævet i artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention.

Artikel 4

Oplysninger, der skal meddeles

1. I forbindelse med underretning af den anholdte, med henblik på anvendelse af artikel 6 og 7 og i forbindelse med underretning af den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, anses følgende oplysninger fra den begærende stat for at være tilstrækkelige:

- a) den eftersøgtes identitet
- b) hvilken myndighed der har anmodet om anholdelsen
- c) om der foreligger en arrestordre eller en anden beslutning med samme virkning eller en eksigibel dom
- d) forbrydelsens karakter og retlige beskrivelse
- e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder forbrydelsen er begået, herunder tidspunktet, stedet og omfanget af den eftersøgtes deltagelse i forbrydelsen
- f) så vidt muligt følgerne af forbrydelsen.

2. Uanset stk. 1 kan der dog begæres supplerende oplysninger, hvis det viser sig, at de i stk. 1 nævnte oplysninger ikke er tilstrækkelige til, at den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat kan give tilladelse til udleveringen.

Artikel 5

Samtykke og tilladelse

1. Den anholdtes samtykke gives i overensstemmelse med artikel 6 og 7.
2. Den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat giver sin tilladelse i overensstemmelse med sine nationale procedurer.

Artikel 6

Underretning af den pågældende

Når en person, der er eftersøgt med henblik på udlevering, anholdes i en anden medlemsstat, skal den kompetente myndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning oplyse vedkommende om den foreliggende begæring og om muligheden for at give sit samtykke til at blive udleveret til den begærende stat efter den forenklede procedure.

Artikel 7

Indhentelse af samtykke

1. Den anholdtes samtykke og i givet fald hans udtrykkelige afkald på anvendelse af specialitetsreglen gives over for de kompetente retsmyndigheder i den anmodede stat i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger, for at samtykke og i givet fald afkald, som omhandlet i stk. 1, indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet udtryk herfor frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den anholdte ret til at lade sig rådgive.
3. Samtykke og i givet fald afkald, som omhandlet i stk. 1, føres til protokols i overensstemmelse med lovgivningen i den anmodede medlemsstat.
4. Samtykke og i givet fald afkald, som omhandlet i stk. 1, kan ikke tilbagekaldes. Medlemsstaterne kan, samtidig med deponeringen af deres ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, i en erklæring angive, at samtykke og i givet fald afkald kan tilbagekaldes i henhold til deres nationale regler. I så fald medregnes den periode, der forløber mellem meddelelsen om samtykke og meddelelsen om tilbagekaldelse heraf, ikke i fastlæggelsen af de i artikel 16, stk. 4, i den europæiske udleveringskonvention fastsatte frister.

Artikel 8

Meddelelse om samtykke

1. Den anmodede stat meddeler omgående den pågældendes samtykke til den begærende stat. For at give denne stat mulighed for i givet fald at indgive en udleveringsbegæring skal den anmodede stat senest ti dage efter den foreløbige anholdelse eller fængsling meddele den begærende stat, om den pågældende har givet sit samtykke eller ej.
2. Den i stk. 1 omhandlede meddelelse foretages direkte mellem de kompetente myndigheder.

Artikel 9

Afkald på anvendelse af specialitetsreglen

Enhver medlemsstat kan samtidig med deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et hvilket som helst andet tidspunkt erklære, at reglerne i artikel 14 i den europæiske udleveringskonvention ikke finder anvendelse, når den pågældende i medfør af artikel 7 i nærværende konvention

- a) giver sit samtykke til udleveringen; eller
- b) giver sit samtykke til udleveringen og udtrykkelig giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen.

Artikel 10

Meddelelse af afgørelsen om udlevering

1. Uanset reglerne i artikel 18, stk. 1, i den europæiske udleveringskonvention meddeles afgørelsen om udlevering efter den forenkede procedure og oplysningerne om denne procedure direkte mellem den kompetente myndighed i den anmodede stat og den myndighed i den begærende stat, som har begæret foreløbig anholdelse og fængsling.
2. Den i stk. 1 omhandlede afgørelse meddeles senest tyve dage efter den dato, hvor den pågældende har givet sit samtykke.

Artikel 11

Frist for udlevering

1. Den pågældende udleveres senest tyve dage efter at afgørelsen om udlevering er blevet meddelt i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2.

2. En person, der ved udløbet af fristen i stk. 1 tilbageholdes, skal løslades på den anmodede medlemsstats territorium.

3. Hvis den pågældende på grund af force majeure ikke kan udleveres inden for den i stk. 1 fastsatte frist, skal den berørte myndighed, jf. artikel 10, stk. 1, underrette den anden myndighed herom. De to myndigheder aftaler en ny dato for udleveringen. I så fald finder udleveringen sted tyve dage efter den nye dato. Hvis den pågældende stadig tilbageholdes ved udløbet af denne frist, skal han løslades.

4. Stk. 1, 2 og 3 i denne artikel finder ikke anvendelse, hvis den anmodede stat ønsker at anvende artikel 19 i den europæiske udleveringskonvention.

Artikel 12

Samtykke givet efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist eller under andre omstændigheder

1. Når den pågældende har givet sit samtykke efter udløbet af den frist på ti dage, der er fastsat i artikel 8,
 - skal den anmodede stat, hvis den endnu ikke har modtaget en udleveringsbegæring i medfør af artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention, iværksætte den forenklede procedure som fastsat i nærværende konvention;
 - kan den anmodede stat, hvis den i mellemtiden har modtaget en udleveringsbegæring i medfør af artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention, benytte denne forenklede procedure.
2. Såfremt der ikke er fremsat nogen begæring om foreløbig anholdelse og fængsling, og i fald der er givet samtykke efter modtagelse af en udleveringsbegæring, kan den anmodede stat benytte den forenklede procedure som fastsat i nærværende konvention.
3. Medlemsstaterne erklærer samtidig med deponeringen af deres ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter, om de agter at anvende stk. 1, andet led, og stk. 2, og på hvilke betingelser.

Artikel 13

Videreudlevering til en anden medlemsstat

Når den udleverede person ikke nyder godt af specialitetsreglen i overensstemmelse med medlemsstatens erklæring, som omhandlet i artikel 9 i denne konvention, finder artikel 15 i den europæiske udleveringskonvention ikke anvendelse på hans videreudlevering til en anden medlemsstat, medmindre andet fremgår af denne erklæring.

Artikel 14

Transit

I tilfælde af transit i henhold til artikel 21 i den europæiske udleveringskonvention gælder følgende, når der er tale om udlevering efter den forenklede procedure:

- a) i hastende tilfælde kan ansøgningen stiles til transitstaten i en hvilken som helst skriftlig form tillige med de oplysninger, der er fastsat i artikel 4. Transitstaten kan anvende samme fremgangsmåde ved meddelelse af sin afgørelse;
- b) de i artikel 4 omhandlede oplysninger er tilstrækkelige til at gøre transitstatens kompetente myndighed opmærksom på, at der er tale om udlevering efter den forenklede procedure, og til at transitstaten over for den udleverede person kan træffe de nødvendige foranstaltninger til transitrejsens gennemførelse.

Artikel 15

Kompetente myndigheder

Hver medlemsstat skal ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument i en erklæring oplyse, hvilke myndigheder der er kompetente i henseende til artikel 4-8, 10 og 14.

Artikel 16

Ikrafttræden

1. Denne konvention skal ratificeres, godkendes eller tiltrædes. Ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne deponeres i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union. Generalsekretæren for Rådet underretter alle medlemsstaterne herom.
2. Konventionen træder i kraft halvfems dage efter at den sidste medlemsstat har deponeret sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.
3. Indtil konventionen træder i kraft, kan hver enkelt medlemsstat samtidig med deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et hvilket som helt andet tidspunkt erklære, at konventionen finder anvendelse for dens vedkommende i dens forbindelser med de medlemsstater, der har afgivet samme erklæring, halvfems dage efter deponeringen af erklæringen.
4. Enhver erklæring, der fremsættes i medfør af artikel 9, træder i kraft tredive dage efter deponeringen heraf, dog tidligst på datoen for denne konventions ikrafttræden eller dens anvendelse for den pågældende stats vedkommende.
5. Konventionen finder kun anvendelse på begæringer, der er indgivet efter den dato, hvor konventionen træder i kraft eller bringes i anvendelse mellem den anmodede og den begærende stat.

Artikel 17

Tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union.
2. Teksten til konventionen på den tiltrædende stats sprog, som udformet af Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union og godkendt af samtlige medlemsstater, har samme gyldighed som de øvrige autentiske tekster. Generalsekretæren sender en bekræftet genpart heraf til hver medlemsstat.
3. Tiltrædelsesdokumenterne deponeres i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.
4. Konventionen træder i kraft over for enhver stat, der tiltræder den, halvfems dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesdokument eller på datoen for konventionens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af perioden på halvfems dage.
5. Hvis konventionen endnu ikke er trådt i kraft, når tiltrædelsesdokumentet deponeres, finder artikel 16, stk. 3, anvendelse på de tiltrædende medlemsstater.

Bilag 2**Uddrag af konvention af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater****Artikel 1****Almindelige bestemmelser**

1. Denne konvention har til formål at supplere bestemmelserne i og lette anvendelsen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af:

- den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, i det følgende benævnt »den europæiske udleveringskonvention«
- den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, i det følgende benævnt »den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme«
- konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, for så vidt angår forbindelserne mellem de medlemsstater, der er parter i denne konvention, og
- kapitel 1 i traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager mellem Kongeriget Belgien, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriget Nederlandene som ændret ved protokol af 11. maj 1974, i det følgende benævnt »Benelux-traktaten« for så vidt angår forbindelserne mellem medlemsstaterne i Den Økonomiske Union Benelux.

2. Stk. 1 berører ikke anvendelsen af mere fordelagtige bestemmelser i bilaterale eller multilaterale aftaler mellem medlemsstater eller, som fastsat i artikel 28, stk. 3, i den europæiske udleveringskonvention, arrangementer om udlevering på grundlag af en ensartet lovgivning eller gensidige lovgivninger om fuldbyrdelse på en medlemsstats territorium af arrestordrer udstedt på en anden medlemsstats territorium.

Artikel 2**Forbrydelser, som kan medføre udlevering**

1. Udlevering skal tillades for forbrydelser, som efter lovgivningen i den begærende medlemsstat kan medføre en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst tolv måneder og efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst seks måneder.
2. Udlevering kan ikke afslås med den begrundelse, at lovgivningen i den anmodede medlemsstat ikke indeholder bestemmelser om samme type sikkerhedsforanstaltning som lovgivningen i den begærende medlemsstat.

3. Artikel 2, stk. 2, i den europæiske udleveringskonvention og artikel 2, stk. 2, i Benelux-traktaten finder ligeledes anvendelse, når visse forbrydelser straffes med bødestraf.

Artikel 6

Fiskale forbrydelser

1. For forbrydelser i forbindelse med skatter, afgifter, told og valutahandel skal udlevering også tillades på de betingelser, der er fastsat i denne konvention, den europæiske udleveringskonvention og Benelux-traktaten, hvis forbrydelsen efter den anmodede medlemsstats lovgivning udgør en tilsvarende lovovertrædelse.

2. Udlevering kan ikke afslås med den begrundelse, at den anmodede medlemsstats lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme typer skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den begærende medlemsstats lovgivning.

3. Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 18, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den i forbindelse med fiskale forbrydelser kun tillader udlevering for forhold, der kan tænkes at udgøre en overtrædelse af lovgivningen vedrørende punktafgifter, moms eller told.

Artikel 8

Forældelse

1. Udlevering kan ikke afslås med den begrundelse, at der er indtrådt forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den anmodede medlemsstat.

2. Den anmodede medlemsstat kan undlade at anvende stk. 1, når udleveringsbegæringen er begrundet i forbrydelser, for hvilke denne medlemsstat er kompetent i medfør af sin egen straffelov.

Artikel 9

Amnesti

Udlevering tillades ikke for en forbrydelse, der er omfattet af amnesti i den anmodede medlemsstat, hvis denne stat var kompetent til at retsforfølge den pågældende forbrydelse i medfør af sin egen straffelov.

Artikel 13

Central myndighed og fremsendelse af dokumenter pr. telefax

1. Hver medlemsstat udpeger en central myndighed eller, hvis det er påkrævet i henhold til dens forfatning, flere centrale myndigheder, med henblik på fremsendelse og modtagelse af udleveringsbegæringer

og de nødvendige dokumenter til støtte herfor, samt enhver anden officiel skrivelse i forbindelse med udleveringsbegæringen, medmindre andet er fastsat i denne konvention.

2. Hver medlemsstat oplyser samtidig med afgivelsen af den i artikel 18, stk. 2, omhandlede notifikation, hvilken myndighed eller hvilke myndigheder, den har udpeget i medfør af stk. 1 i denne artikel. Den meddeler depositaren enhver ændring af denne udpegelse.

3. Udleveringsbegæringen og de i stk. 1 omhandlede dokumenter kan fremsendes pr. telefax. Enhver central myndighed skal råde over en telefax til afsendelse og modtagelse af sådanne dokumenter og sørge for, at den hele tiden fungerer.

4. Når der i henhold til denne artikel anvendes telefax, gøres der brug af en kryptografisk anordning, der tilsluttes telefaxen hos den centrale myndighed for at sikre såvel oprindelse som fortrolighed i forbindelse med fremsendelsen. Medlemsstaterne aftaler indbyrdes, hvorledes denne artikel skal anvendes i praksis.

Bilag 3**Tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering**

Strasbourg, den 10. november 2010

Præambel

Europarådets medlemsstater, der undertegner denne protokol,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer;

der ønsker at styrke deres muligheder for hver især og sammen at reagere over for kriminalitet;

der henviser til bestemmelserne i den europæiske konvention om udlevering (ETS Nr. 24), der blev åbnet for undertegnelse i Paris den 13. december 1957 (i det følgende betegnet »konventionen«) samt de to tillægsprotokoller dertil (ETS Nr. 86 og 98), udfærdiget i Strasbourg henholdsvis den 15. oktober 1975 og den 17. marts 1978;

der finder det ønskværdigt at supplere konventionen på en række områder for at forenkle og fremme udleveringsproceduren, hvor personen, der søges udleveret, har givet samtykke dertil;

er blevet enige om følgende:

Artikel 1 – Pligt til at udlevere efter den forenklede procedure

De kontraherende parter forpligter sig til at udlevere personer til hinanden i henhold til den forenklede procedure som bestemt ved nærværende protokol, hvor personerne søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1, forudsat at de pågældende har givet samtykke dertil, og at det tiltrædes af den anmodede part.

Artikel 2 – Indledning af proceduren

1. Når personen, der søges udleveret, er genstand for en anmodning om foreløbig anholdelse og fængsling i henhold til konventionens artikel 16, skal der ved udlevering, som anført i artikel 1 i nærværende protokol, ikke fremsendes en anmodning om udlevering med tilhørende dokumentation i henhold til artikel 12 i konventionen. Følgende oplysninger afgivet af den anmodende part skal af den anmodede part anses for at være tilstrækkelige med henblik på anvendelse af artikel 3 til 5 i nærværende protokol og denne parts endelige beslutning om udlevering efter den forenklede procedure:

a) den ønskede persons identitet, herunder den pågældendes nationalitet eller nationaliteter, hvor dette er kendt;

b) den myndighed, der anmoder om anholdelse;

- c) om der findes en arrestordre eller et andet dokument med samme juridiske virkning eller en eksigibel dom samt en bekræftelse af, at personen søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1;
- d) karakteren samt en juridisk beskrivelse af det strafbare forhold, herunder straframmen eller den idømte straf ved den endelige dom, herunder hvorvidt en del af dommen allerede er fuldbyrdet;
- e) oplysning om forældelse og afbrydelse heraf;
- f) en beskrivelse af de omstændigheder hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tidspunktet, stedet og graden af den udleveringsbegærede persons deltagelse deri;
- g) for så vidt det er muligt, følgerne af det strafbare forhold;
- h) i tilfælde hvor der begæres udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en endelig dom, hvorvidt dommen er afsagt in absentia.

2. Uanset bestemmelserne i stk. 1, kan der anmodes om supplerende oplysninger, hvis de i det nævnte stk. 1 anførte oplysninger ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at træffe afgørelse om udlevering.

3. I tilfælde hvor den anmodede part har modtaget en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12, skal nærværende protokol finde tilsvarende anvendelse.

Artikel 3 – Pligt til at informere personen

Hvor en person, der begæres udleveret, anholdes i overensstemmelse med konventionens artikel 16, skal den kompetente myndighed hos den anmodede part, i henhold til dens egen lovgivning og uden ugrundet ophold, informere personen om den anmodning, der er fremsat vedrørende ham eller hende, samt om muligheden for anvendelse af den forenklede udleveringsprocedure i henhold til nærværende protokol.

Artikel 4 – Samtykke til udlevering

1. Samtykke fra den person der søges udleveret, og eventuelt dennes udtrykkelige afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen, skal afgives over for den anmodede parts kompetente judicielle myndighed i henhold til den pågældende parts lovgivning.

2. Hver af parterne skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at et samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, er tilvejebragt på en sådan måde, at det kan fastslås, at den pågældende har givet samtykke og afkald frivilligt og med fuld bevidsthed om de retlige konsekvenser. Med henblik herpå skal personen, der søges udleveret, have ret til advokatbistand. Om nødvendigt skal den anmodede part sikre, at personen, der søges udleveret, får bistand fra en tolk.

3. Samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, skal protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning.

4. Med forbehold for stk. 5 kan et samtykke og eventuelt afkald som anført i stk. 1 ikke tilbagekaldes.

5. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på ethvert senere tidspunkt erklære, at et samtykke og et eventuelt afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes. Et samtykke kan tilbagekaldes, indtil den anmodede part træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenklede procedure. I så fald skal der ikke tages hensyn til perioden mellem meddelelsen om samtykke og om tilbagekaldelsen deraf ved beregningen af de i konventionens artikel 16, stk. 4, anførte tidsrum. Et afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes, indtil den pågældende person udleveres. Enhver tilbagekaldelse af et samtykke til udlevering eller afkald på anvendelse af specialitetsreglen skal protokolles i henhold til den anmodede parts lovgivning og straks meddeles til den anmodende part.

Artikel 5 – Afkald på anvendelse af specialitetsreglen

Hver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et senere tidspunkt erklære, at reglerne i konventionens artikel 14 ikke skal finde anvendelse, hvor den person, der udleveres af den pågældende stat, i henhold til artikel 4 i nærværende protokol:

a) giver samtykke til udlevering; eller

b) giver samtykke til udlevering og udtrykkeligt giver afkald på sin ret til anvendelse af specialitetsreglen.

Artikel 6 – Underretninger i tilfælde af foreløbig anholdelse

1. For at den anmodende part, hvor det er nødvendigt, kan fremsende en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12, skal den anmodede part sende underretning til den så hurtigt som muligt og senest ti dage efter den dag, hvor den foreløbige anholdelse er sket, om hvorvidt den person, der ønskes udleveret, har givet sit samtykke til udlevering.

2. I særlige tilfælde, hvor den anmodede part beslutter ikke at anvende den forenklede procedure på trods af samtykke fra personen, der søges udleveret, skal den underrette den anmodende part herom i så tilstrækkelig god tid, at det er muligt for sidstnævnte at fremsætte en begæring om udlevering før udløbet af den frist på 40 dage, der er fastsat i konventionens artikel 16.

Artikel 7 – Meddelelse om afgørelsen

Hvor personen, der søges udleveret, har givet sit samtykke til udlevering, skal den anmodede part underrette den anmodende part om sin afgørelse med hensyn til udlevering efter den forenklede procedure inden tyve dage fra den dag, hvor personen gav samtykke.

Artikel 8 – Kommunikationsmidler

I forbindelse med nærværende protokol kan henvendelser fremsendes elektronisk eller på andre måder, der indebærer skriftlig dokumentation, under forhold der gør det muligt for parterne at fastslå deres ægt-

hed, samt via International Criminal Police Organisation (Interpol). I ethvert tilfælde skal den pågældende part, efter anmodning, til enhver tid fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

Artikel 9 – Overgivelse af personen der skal udleveres

Overgivelse skal finde sted så hurtigt som muligt, og helst inden for ti dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering.

Artikel 10 – Samtykke afgivet efter udløbet af tidsfristen efter artikel 6

Hvor personen, der søges udleveret, først har givet sit samtykke efter udløbet af tidsfristen på ti dage, der er fastsat i nærværende protokols artikel 6, stk. 1, skal den anmodende part anvende den forenklede procedure som bestemt i nærværende protokol, hvis den pågældende part endnu ikke har modtaget en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12.

Artikel 11 – Gennemtransport

I tilfælde af gennemtransport i henhold til betingelserne i konventionens artikel 21, hvor en person skal udleveres til den anmodende part efter den forenklede procedure, skal følgende bestemmelser finde anvendelse:

- a) begæringen om overførsel skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige efter artikel 2, stk. 1, i nærværende protokol;
- b) den part, der anmodes om at tillade overførsel, kan anmode om supplerende oplysninger, hvis de oplysninger, der er anført i litra a, ikke er tilstrækkelige til, at den pågældende part kan træffe afgørelse om overførsel.

Artikel 12 – Forholdet til konventionen og andre internationale retsakter

1. De ord og udtryk, der er anvendt i denne protokol, skal fortolkes i overensstemmelse med den betydning, de er tillagt i konventionen. Med hensyn til de parter, der deltager i protokollen, skal konventionens bestemmelser finde tilsvarende anvendelse, for så vidt de er forenelige med bestemmelserne i denne protokol.

2. Bestemmelserne i denne protokol berører ikke anvendelsen af konventionens artikel 28, stk. 2 og 3, vedrørende forholdet mellem konventionen og bilaterale eller multilaterale overenskomster.

Artikel 13 – Mindelige løsninger

Europarådets European Committee on Crime Problems skal holdes løbende informeret om anvendelsen af denne protokol og skal gøre det fornødne for at fremme en mindelig løsning, hvis der måtte opstå vanskeligheder på grund af fortolkningen og anvendelsen af protokollen.

Artikel 14 – Undertegnelse og ikrafttræden

1. Denne protokol skal være åben for undertegnelse for de af Europarådets medlemsstater, der er parter i eller har undertegnet konventionen. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes. En signatar kan ikke ratificere, acceptere eller godkende protokollen, medmindre den tidligere har ratificeret, accepteret eller godkendt konventionen, eller gør dette samtidigt. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.

2. Denne protokol træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.

3. For så vidt angår enhver undertegnende stat, der efterfølgende deponerer sit ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, skal denne protokol træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor deponeringen er sket.

Artikel 15 – Tiltrædelse

1. Enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt konventionen, kan tiltræde denne protokol, efter at den er trådt i kraft.

2. En sådan tiltrædelse skal ske ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos Europarådets generalsekretær.

3. For så vidt angår enhver tiltrædende stat skal protokollen træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor tiltrædelsesinstrumentet er deponeret.

Artikel 16 – Territorial gyldighed

1. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne protokol skal finde anvendelse.

2. Enhver stat kan på et senere tidspunkt ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne protokol til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder protokollen i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende erklæring.

3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagekaldes ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagekaldelsen træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende meddelelse.

Artikel 17 – Erklæringer og forbehold

1. Forbehold, som en stat har taget over for enhver bestemmelse i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil, skal også være gældende for denne protokol, medmindre den pågældende stat på tidspunktet

for undertegnelse, eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, erklærer andet. Det samme skal være gældende for enhver erklæring, der fremsættes vedrørende eller i medfør af bestemmelser i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil.

2. Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den forbeholder sig ret til helt eller delvist ikke at anvende denne protokols artikel 2, stk. 1. Der kan ikke tages andre forbehold.

3. Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, eller på ethvert senere tidspunkt, fremsætte de erklæringer, der er anført i denne protokols artikel 4, stk. 5, og artikel 5.

4. Enhver stat kan helt eller delvist tilbagekalde et forbehold eller en erklæring, den har taget eller fremsat i overensstemmelse med denne protokol ved en erklæring fremsendt til Europarådets generalsekretær, idet denne erklæring skal have virkning fra den dag, hvor den modtages.

5. Enhver part, der har taget et forbehold til denne protokols artikel 2, stk. 1, i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, kan ikke forlange, at en anden part anvender den pågældende bestemmelse. Den kan dog, såfremt dens forbehold er delvis eller betinget, kræve at bestemmelsen anvendes i det omfang, den selv har accepteret den.

Artikel 18 – Opsigelse

1. Enhver part kan for så vidt angår parten selv opsiges denne protokol ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.

2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i måneden, der følger efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor Europarådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.

3. Opsigelse af konventionen medfører automatisk opsigelse af denne protokol.

Artikel 19 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater og enhver stat, der har tiltrådt denne protokol, om:

a) undertegning;

b) deponering af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument;

c) datoen for denne protokols ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 14 og 15;

d) enhver erklæring, der fremsættes efter artikel 4, stk. 5, artikel 5, artikel 16 og artikel 17, stk. 1, samt enhver tilbagekaldelse af en sådan erklæring;

- e) ethvert forbehold, der tages i overensstemmelse med artikel 17, stk. 2, og enhver tilbagekaldelse af et sådant forbehold;
- f) enhver notifikation, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 18, samt datoen for opsigelsens ikrafttræden;
- g) enhver anden handling, erklæring, notifikation eller meddelelse vedrørende denne protokol.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne protokol.

Udfærdiget i Strasbourg den 10. november 2010 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der skal være deponeret i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter heraf til hver enkelt af Europarådets medlemsstater samt til de ikke-medlemsstater, der har tiltrådt konventionen.